

A szentély és Isten tisztelete - Öröm az Úr előtt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 25:1-22; 29:38-39; 35;
5Mózes 12:5-7, 12, 18; 16:13-16

„És örvendezetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálóitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, aki a ti kapuitokon belől lesz; mert nincs néki része vagy öröksége tiveletek” (5Móz 12:12).

Az orosz író, Lev Tolsztoj említést tett egy barátjáról, aki halála előtt elmondta, hogyan veszítette el a hitét. Gyerekkorától fogva mindig imádkozott lefekvés előtt, számára ez volt Isten tiszteletének alkalma. Egyszer vadászni mentek a bátyjával, a nap végén pedig egy szobában készültek a lefekvéshez. Ő akkor is letérdelt imádkozni. A bátyja ránézett, és egyszerűen odavetette: „Te ezt még most is csinálod?” A férfi attól a pillanattól kezdve nem imádkozott, nem fordult Istenhez, nem gyakorolta többé a hitét. A „Te ezt még most is csinálod?” kérdés hallatán döbbsent rá, hogy az évek során valójában milyen üresnek, értelmetlennek is tartotta ezt a szertartást, így hát felhagyott vele.

E történet jól példázza, hogy milyen veszélyekkel is jár az üres rítusok gyakorlása. Isten tiszteletének a szívből, a lélekből, az Úrral való igaz kapcsolatból kell fakadnia. Éppen ezért fogunk a héten a régi izraelita szentélyszolgálattal, az izraelita istentisztelet központjával foglalkozni, és ebből vonjuk le a tanulságot arról, hogyan lehet tartalmasabb az istentiszteletünk.

július 17.

„HOGY ŐKÖZÖTTÖK LAKOZZAM”

„Beviszed s megtelepítéd őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezéd építé” (2Móz 15:17).

A Szentírásban itt találjuk az első utalást a szentélyre. Ezt a verset Izráel népe az Egyiptomból való szabadulás után énekelte. Az ének a szentélyről szól, és azt is kifejezi, hogy az volt Isten földi lakhelye. A „lakhely”-nek fordított héber szó abból a gyökből ered, aminek jelentése: *ülni*. *Vajon az Úr valóban népe között, a földön kívánt lakozni, „ülni”?*

Milyen két fontos dolgot tudhatunk meg 2Móz 25:1-9 verseiből? És ez miért olyan érdekes? (Miközben a választ fontolgatjuk, gondoljunk Istenre, hatalmára, fenségére voltára!)

Az Izráelt megszabadító Isten kifejezte, hogy népe között akart lakozni. Ő, aki hatalmas „jeleket és csudákat” tett (5Móz 6:22), aki megteremtette az eget és a földet, övéi között kívánt megjelenni! Valósággal közeli kapcsolatra vágyott!

Ráadásul *olyan épületbe költözött, amelyet bűnös emberek készítettek*, pedig Ő, aki a szavával hozta létre a világot, ha csak egy szót szól, káprázatos építményt alkothatott volna. Ehelyett úgy döntött, hogy népét meghitt módon, minden részletre figyelve bevonja annak a helynek az elkészítésébe, ahol lakozni kívánt, és amit az izraelita istentisztelet központjául jelölt ki.

A nép nem emberi elképzelések szerint készítette el a szentélyt. Isten meghagyta nekik: „*mindenestől úgy csináljátok, amint én [az Úr] megmutatom néked a hajléknak formáját*” (2Móz 25:9). A földi sátor minden részletének helyesen kellett képviselnie a szent Istent, és méltónak kellett lennie ahhoz, hogy Ő ott megjelenhessen.

A sáornak minden tekintetben tiszteletet és csodálatot keltőnek kellett lennie, végtére is a világegyetem Teremtőjének hajlékaul szolgált.

Képzeld el, amint egy épület előtt állunk, tudva, hogy a falakon belül a Teremtő Isten, az ég és a föld Ura lakozik! Milyen érzések támadnának bennünk? Miért? Tehát milyen érzések illenek az áhítathoz, istentisztelethez?

KÉSZSÉGES SZÍVVEL

Az előző részben foglaltak szerint tehát az Úr eldöntötte, hogy népe között lakozik, méghozzá olyan épületben, amit nem Ő teremtett meg természetfeletti módon, hanem népe készítette el. Ezzel közvetlenül bevonta őket, ami ideális esetben szorosabbá tette volna kapcsolatukat. Az Úr a hajlékhoz felhasznált anyagokat sem csodával teremtette elő.

Miről olvashatunk Mózes második könyve 35. fejezetében? Milyen fontos tanulságot vonhatunk le ebből az istentisztelettel kapcsolatban?

Figyeljük meg, a hangsúly arra esik, hogy „önként”! Isten azt kérte, hogy „*akinek szíve önként hajlandó*” (2Móz 35:5). Erre mindenki válaszolt, „*akit a szíve indíta*” (21. vers). Tehát nem lobbant fel tűz, nem hallatszott mennydörgés, és nem is rendelte el az Úr nagy hangon a Sínai-hegyről az ajándékok adását. A kényszert soha nem alkalmazó Szentlélek hatott az emberekre. A nép a készsleges adakozással fejezte ki háláját azért, hogy az Úr oly sokat tett értük.

Érdemes még megjegyezni, hogy az emberek nemcsak egyszerűen adakoztak a szentély építésére, hanem mindezt örömmel és lelkesen is tették. Készséggel vitték az Úr elé anyagi javaikat, ugyanakkor idejükből, képességeikből is felajánlottak, valamint abból, amit ők maguk készítettek: „*Azok az asszonyok pedig, akik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt*” (26. vers); „*mind akit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához*” (2Móz 36:1).

Gyakorlatilag minek tekinthető az izraeliták adakozása – már azelőtt, hogy a szentély elkészült volna?

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az az istentisztelet, amikor az emberek összegyűlnek énekelni, imádkozni, prédikációt hallgatni. Ez természetesen így is van, de nem csupán erre korlátozódik, mert valójában a szentély elkészítése is istentisztelet volt. Lényegében mindaz istentisztelet volt, amikor önmaguktól megvonták anyagi javaikat, amikor áldoztak idejükből, vagy a képességeiket fordították az Úr ügyére.

Gondoljunk arra, amikor beadjuk tizedünket, adományainkat vagy időnket, talentumainkat ajánljuk Istennek! Hogyan tapasztaltuk már, mit jelent így tisztelni Istent? És mit nyertünk azután, hogy lemondunk valamiről, ami a miénk volt?

SZÜNTELEN ÉGŐÁLDOZAT

„Ez pedig az, amit áldoznod kell az oltáron: Esztendő két bárányt, minden nap szüntelen. Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig... estennen” (2Móz 29:38-39).

A mindennapi bárányáldozat, a „szüntelen égőáldozat” (42. vers) szerepe az volt, hogy megtanítsa az embereknek: állandóan szükségük van Istenre, mert Ő az, aki elfogad, tőle kaphatnak bűnbocsánatot. Az oltáron éjjel-nappal égnie kellett a tűznek (3Móz 6:8-13). A tűz egyfolytában arra emlékeztette a népet, hogy szükségük van a Megváltóra. Isten soha nem akarta, hogy a naponkénti bárányáldozat üres rituálé vagy rutinszerűen gyakorolt cselekedet legyen. „Ez volt az áhítat ideje az istentiszteleten résztvevők számára”, amikor csendben imádkozva készültek az istentiszteletre, „szívüket meg kellett vizsgálniuk és bűneiket be kellett vallaniuk.” Hittel kellett elfogadniuk az eljövendő Megváltó ígérését, Isten Bárányáét, aki vérét ontja az egész világ bűneiért (lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 311. o.).

A következő versek hogyan mutatnak Krisztus halála és az ószövetségi áldozati rendszer közötti kapcsolatra? Zsid 10:1-4; 1Pt 1:18-19

Zsid 10:5-10 verseiben Pál apostol Zsolt 40:7-9 szakaszát idézi, ezzel is bemutatva, hogy Krisztus halálában teljesedett be az, amit az áldozati rendszer jelképezett. Isten nem gyönyörködött az áldozatokban, hanem azt kívánta, hogy az áldozatbemutatás legyen a bűnbánat, a megtérés, a büntől való elfordulás ideje. Hasonlóképpen az igazi áldozat, Fia halála rettentő gyötrelmet és szívet tépő fájdalmat jelentett úgy az Atyának, mint a Fiúnak. Pál szintén kiemeli, hogy őszinte istentisztelet csakis annak a szívéből fakad, akinek Isten megbocsátott, akit megtisztított és megszentelt, aki örömmel engedelmeskedik annak, akitől ennyi mindent kapott. *„Kérlek azért titeket atyámfiai... hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket”* (Róm 12:1).

Az istentisztelet elsősorban azt jelenti, hogy maradéktalanul, egészen átadjuk magunkat Istennek – élő áldozatul. Ha először magunkat adjuk, majd az ajándékainkat, nem maradhat el a dicséret sem a szívünkéből. Ez a hozzáállás biztosan megvéd attól, hogy csupán értelmetlen és üres szertartásokat gyakoroljunk.

Mérlegeljük, hogy vajon mindent átadtunk-e Krisztusnak, aki meghalt a bűneinkért!

KAPCSOLAT ISTENNEL

A keresztény élet egyik legfontosabb ajándéka, hogy üdvözítő kapcsolatban lehetünk Krisztussal, azaz ismerhetjük az Urat. Jézus így fogalmazott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:3). És mint tudjuk, minden értékes kapcsolat ápolása fontos.

Minek az elkészítését rendelte el az Úr 2Móz 25:10-20 szakaszában? Milyen ígéretet adott?

Isten szent törvényét a frigyládjában helyezték el, felette jelent meg Isten dicsősége, ott, ahol „*irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást*” (Zsolt 85:11). A szentélyben füst szállt fel a füstölőáldozati oltárról, jelképezve Isten népének imádságait, amelyek Krisztus érdemeivel és közbenjárásával elegyedtek.

Az ígéret pedig így szólt: „*Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyosság ládája felett vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izráel fiainak*” (2Móz 25:22).

Isten nem csupán jelenlétét ígerte népének, hanem azt is, hogy kapcsolatot tart velük, szól hozzájuk, vezeti őket, merre menjenek.

Milyen ígéretet találunk a következő versekben? Zsolt 37:23; 48:15; Péld 3:6; Jn 16:13

Ma már nincs meg a földi szentély, Isten ígéretere azonban továbbra is számíthatunk arra vonatkozóan, hogy ha átadjuk magunkat neki, Ő vezet és mellettünk van. Ugyan melyik hívő nem tapasztalta már élete során valamilyen az Úr vezetését?

Ez is kapcsolódik az istentisztelethez. Az Úr előtt meghajolva, magunkat átadva kell imádnunk Őt, készségesen fogadva vezetését. Isten azt vezeti a helyes úton, aki imádkozva, tisztelettel átadja szívét neki, aki érzi, hogy szüksége van a megváltásra, a kegyelemre, a megtérésre, aki tisztelettel dicsőíti Istent. Az igazi istentisztelet közben nyitottabban tudjuk követni az Úr vezetését, megtanulunk hinni benne és meghajolni előtte. Az ilyen istentisztelet nem lehet tartalmatlan, üres.

július 21.

ÖRÖM AZ ÚR ELŐTT

Mózes első, második és harmadik könyvének jelentős része a szentélyszolgálatról foglalkozik: a szent sátor elkészítésével, a szolgálatokkal, az ott bemutatott áldozatokkal és a papok feladataival. A sátor különlegesen szent hely volt, hiszen abban lakozott Isten, oda járult Izráel népe bűnbocsánatot nyerni és a bűntől megtisztulni. A nép ott ismerte meg és tapasztalta az evangéliumot.

Egyáltalán ne úgy képzeljük, hogy az izraelita istentisztelet hideg, száraz és formális volt! Az Úr határozottan kijelentette a teendőket, de a szabályok korántsem voltak öncélúak, hanem a cél felé vezették az embereket. A cél pedig az volt, hogy szent, örömmel teljes, hűséges legyen a szövetséges nép, akik megismertetik a világot az igaz Istennel (2Móz 19:6; 5Móz 4:5-7; Zak 8:23).

Mit tudhatunk meg a szentélyben folyó izraelita istentiszteletről a következő szakaszokat olvasva? 3Móz 23:39-44; 5Móz 12:5-7, 12, 18; 16:13-16

A mai egyházban eléggé vitatott kérdés az istentisztelet formája, stílusa. A gyülekezetekben végzett szolgálatok lehetnek egyfelől hidegek, szárazak, formálisak és elszomorítóan örömtelenek. A másik veszély az, ha az érzelmek válnak dominálónvá, ha az emberek csupán „jól akarják érezni” magukat, *örülve* az Úrban, még azon az áron is, hogy nem ragaszkodnak szigorúan a bibliai igazságokhoz.

Fontos dolog azonban, amit nem feledhetünk és ami megtanulandó az izraelita szentélyszolgálatból, hogy az igazi istentiszteletnek összhangban kell állnia a bibliai igazsággal, ugyanakkor örömet is kell ébresztenie. A szent sátor felépítésére és az ott végzendő szolgálatokra vonatkozóan Isten nagyon világos, szigorú és határozott útmutatásokat adott, amelyek által a megváltás, az üdvösség, a közbenjárás és az ítélet igazságaira kívánta megtanítani népét. Ugyanakkor istentiszteletük közben örülniük kellett az Úr előtt. Ez a téma újból és újból felbukkan. Látnunk kell, hogy igenis lehet szilárdan ragaszkodni a bibliai tanításhoz, ugyanakkor örömmel gyakorolni az istentiszteletet. Végére is, vajon mi kelthet örömet, ha az üdvösség, a megváltás és az ítélet igazsága nem?

Milyen tapasztalataink vannak az örömteli istentisztelettel? Ez mit jelent számunkra? Istentiszteletünkben hogyan kaphat nagyobb szerepet az öröm? Mit tehetünk, nehogy mi is úgy járjunk, mint az a férfi, akiről Tolsztoj írt az e heti tanulmány bevezetőjében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A szentély és szolgálata”; „Nádáb és Abihu bűne”; „A törvény és a szövetségek” című fejezetei; *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. „Az Úr szőlőskertje” című fejezete.

„A kegyelem trónja felett volt a 'Shechina', vagyis az Isten jelenlétének szimbóluma. Az Úr a két kérés között hirdette ki akarátát. Isten néha üzeneteit a felhőből hallható hangon közölte a főpappal. Néha fény esett a jobb szélén lévő angyalra, hogy Isten így jelezze jóváhagyását; máskor árnyék vagy felhő nyugodott meg a bal szélén levő angyalon, és Isten ezzel nyilvánította ki nemtetszését vagy elvetését valamivel kapcsolatban” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 306. o.).

„Az Úr úgy tervezte, hogy a maga teljességében [népe] között lakozik a világon. Nemcsak egyszerűen a sátorban kívánt megjelenni, hanem egészen be akart költözni az életükbe. Így szerette volna megmutatni nekik és rajtuk keresztül a világnak, hogyan válik a Messiás az Isten lakhelyévé” (F. C. Gilbert: *Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today*. Concord, Mass., 1902, Good Tiding Press. 351. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mivel indokolhatjuk, hogy a tizedfizetés és az adakozás valóban része az istentiszteletnek? Milyen bibliai elvről feledkezünk meg, ha nem fizetünk tizedet és nem adakozunk?
2. Gondoljunk a gyülekezetünk szolgálataira! Inkább jellemző a hűvös, formális, száraz és örömtelen légkör, vagy jobbra érzelmektől fűtött, túlságosan heves, érzelgős a stílusuk? Van helyes egyensúly a két véglet között? Beszéljük meg ezt a kérdést!
3. Egyes gyülekezetek gyökeresen megváltoztatták istentiszteleti szokásaikat, hogy így tudjanak kapcsolatot építeni azokkal, akik nem járnak templomba. Ez a szempont egyrészt igen fontos, ugyanakkor milyen veszélyekre kell felkészülnünk, nehogy megalkudjunk fontos bibliai igazságok tekintetében, vagy felhígítsuk azokat?
4. Előfordul helyenként, hogy bizonyos szertartásokat évek óta egyféléképpen végeznek, és erre hivatkozva elzárkóznak minden változástól. Mit felelnénk, ha egy javaslatunkat így utasítanak el: „Ezt mindig így szoktuk csinálni.”

IMA AZ ÖRÖMÉRT

A nagy nyomás, amely ránk nehezedik, kiszoríthatja életünkéből az örömet. Ne felejtsünk el azért imádkozni, hogy Isten újítsa meg az örömünket!

Uram, Istenem! Nem mindig vagyok eléggé hálás azért, hogy keresztény lehetek. Amikor belegondolok, mennyi áldásban volt részem amiatt, hogy hiszek Benned, csak azt mondhatom: a szereteted a legnagyobb dolog az egész világon. Add, hogy kellőképpen hálás legyek szeretetedért, és mindig boldog legyek miatta!

Segíts, hogy igazi örömet találjak imáadásodban és az istentiszteletek alatt! Add, hogy valóban szívből énekeljem a dicsőítő énekeket! Amit a fülem hall, hasson a szívemre is. Kérlek, segíts, hogy a Jézushoz való tartozás öröme megmutatkozzon szavaimban, tetteimben, és ez áldás lehessen családom, barátaim számára!

Kérlek, segíts, hogy a megváltás öröméről másoknak is beszélhessek, hiszen annyian csalódnak az élet apróbb-nagyobb dolgai miatt.

Add, hogy képes legyek helyesen, a megfelelő időben cselekedni és szólni, és így a barátaim is megismerhessék az Úrban való örömet! Jézus nevében kérem. Ámen!